

Autor: Paul Gottfried

Asi před deseti lety jsem vydal knihu *The Strange Death of Marxism (Podivná smrt marxismu)*, v níž jsem se usilovně snažil ukázat, že současná levice není marxistická, ale post-marxistická. Na rozdíl od tradičních marxistů i evropských demokratických socialistů je totiž levice, která si na Západě od pádu (a vlastně už před ním) SSSR upevňuje pozice, kulturně radikální. Ekonomické reformy jsou pro ni však až na druhé koleji. Dnešní levice se tak dokáže smířit se soukromým podnikáním a dokonce i velkými korporacemi – ovšem pod podmínkou, že vládne silou vnutit svou představu proměny společnosti a kultury stále bezmocnějším občanům i jejich stále indoktrinovanějším dětem. Ne že by tato levice pociťovala nějakou přehnanou lásku k čemukoli soukromému, včetně hospodářských transakcí, přistupuje však k hospodářské sféře života jako k něčemu, co dokáže kontrolovat i bez nutnosti znárodnování, čímž se navíc může vyhnout v minulosti s katastrofickými výsledky vyzkoušeným postupům socialistických vlád. Naše vládnoucí vrstvy dospěly k racionálnímu závěru, že je lepší nechat tržní mechanismy běžet a z generovaných zisků si pod pohotově připravenými záminkami vždy něco ukrojit. K tomu všemu si elita na svých občanech donekonečna vynucuje dodržování stále komplikovanějších pravidel chování, údajně s cílem boje proti „diskriminaci“. Postmarxistická levice tak usiluje především o kontrolu nad kulturou, vláda samotná je pro ni spíše jen instrumentem – a právě onen typ správního státu, který se od 60. let v každé západní společnosti tak prudce rozbujel, se

ukázal být pro sociální inženýry a „komisaře citlivosti“ ideálním nástrojem.

Přestože se můj pohled na proměnu levice samotné v mezidobí nezměnil, skutečně se zdá, že mezi starou a novou levicí je více paralel, než jsem se dříve domníval. Z tradičních marxistů v Americe i Evropě se skoro přes noci stali multikulturalisté, současná levice stále obdivuje staré komunisty (Castro) a antikomunismus usilovně spojuje s fašismem. Když navíc sleduji organizovanou protitrumpovskou hysterii, která zachvátila naši populaci ukřivděných, samozvaný zábavní průmysl i hysterická média, je celkem zjevné, že tato politicky korektní multikulturní levice svou starší, intelektuálnější předchůdkyni napodobuje přinejmenším ve třech zásadních bodech.

Podobně jako komunisté a také italští fašisté nevnímá multikulturní levice sebe samu nikdy jako subjekt disponující autoritou a mocí přinutit ostatní k tomu řídit se jejími pravidly. Ne, podle jejího vnímání situace usiluje levice o moc vždy zvenčí – a i když už se zdá, že by něčeho mohla dosáhnout (jako v Obamově Americe), vnější nepřátelské síly ji neustále hrozí rozdrtit. Tak jako kdysi levice tvrdila, že žádná socialistická revoluce nebyla plně dovršena a komunistické země tak stále „byly na cestě k socialismu“, i dnešní politicky korektní režimy podle svých zastánců učinily teprve první váhavé krůčky k vypořádání se s minulostí. Jde však jen o první kroky na dlouhé cestě k moci; a i tyto skromné zisky jsou teď ohroženy tím, že se Hillary Clintonová nestala prezidentkou.

Levice nemůže ustoupit ze získaných pozic při transformaci společnosti, aniž by tím nebyla ohrožena celá strukturální proměna. To odpovídá Trockého tezi, že pokud by revoluce ustoupila ze stadia D do stadia C, došlo by zvratu celého směřování k nové společnosti. Proto musí pochod vpřed z temné represivní minulosti bezpodmínečně pokračovat – a sebemenší ústupek se rovná zradě revoluce, tedy jazykem dnešní levice tomu, že ženy budou nuceny pokoutně vyhledávat ilegální potraty a znovu bude uzákoněna rasová segregace či kriminalizace homosexuálů. Toto bizarní uvažování však dává smysl, vyjdete-li z premisy, že se věc má „všechno nebo nic“. Nezáleží tak na tom, že prezident Obama zastavil v roce 2011 pravidelné lety z Iráku do USA nebo že Bill Clinton hovořil ve svém projevu o stavu Unie v roce 1994 o zastavení pronikání ilegálních imigrantů do USA. Stejně tak si netřeba všimnout, že předchůdce Donalda Trumpa byl v čase svého zvolení proti svazkům homosexuálů. Naší povinností má totiž být ochrana nejpokročilejší fáze probíhající revoluce. Každý útok zpět ze současnosti do minulosti, dokonce i té nedávné, tak musí být chápán jako pokus zvrátit veškerý dosud dosažený pokrok.

Každého, kdo tento stále ještě křehký a snadno zvrátitelný proces změny ohrožuje, je třeba dehumanizovat, a nelze tak dospět k ve vzájemné úctě učiněné neshodě s lidmi, kteří buď záměrně, nebo z nebezpečné nevědomosti pracují proti „změně a naději“. Člověk je tak zcela v právu, pokud tyto reakcionáře považuje za nejnižší a nejodpornější formu života. Podobně jako komunisté i dnešní levice, zejména ta západoevropská, označuje své protivníky za „fašisty“. Dodejme však, že pro starou levici měl termín „fašismus“ kvazivědecký obsah, když jím nazývala obránce pokročilé formy kapitalismu, který ovšem už dospěl do své smrtelné krize. „Fašisté“ potlačili socialistickou revoluci

zformováním pravicové nacionalistické diktatury, přičemž zahnali tito falešní „fašističtí“ revolucionáři ty skutečné levicové do podzemí.

V očích multikulturní levice se naopak z kdysi smysluplného marxistického termínu „fašista“ stala obyčejná urážka, kterou dnes cejchují každého, proti komu levice bojuje; tj. kdo se s ní neshodne ve všech nebo některých bodech jejího sociálního programu. Odpůrci progresivní agendy mohou – nebo by snad měli – být napadáni coby nacisté nebo dokonce popírači holokaustu (jak mě nedávno jeden známý nazval kvůli tomu, že jsem volil Donalda Trumpa). I když takto napadení nacistické zločiny otevřeně a výslovně nepopírají, jejich chápání „společenské spravedlnosti“ je natolik beznadějně regresivní, že by návrat Hitlera přinejmenším jistě s nadšením přivítali. Co jiného si ostatně pomyslet o někom, kdo se nás snaží vrátit zpět do temnot dávnověku, řekněme do roku 2008?

Poznámka Paula Gottfrieda *The Death of Marxism Revisited* vyšla na stránkách *Unz Review* 9. února 2017.